

Een heel, heel, heel donkere zaak

MARTIN MCDONAGH

Vertaling : Myriam Bastiaens

Personages:

in volgorde van verschijning

Verteller

Marieke

Hans Christian Andersen

Edvard Collin

Ingrid Persman

Dirk *en* Barry

Ogechi

Charles Dickens

Catharina

Kate, Walter *en* Charles jr.

Een heel, heel, heel donkere zaak

Eerste deel

SCÈNE ÉÉN

Een zolder in Kopenhagen in de late jaren 1800. Verschillende prachtig vervaardigde maar eigenaardige marionetten hangen over de donkere houten muren, of liggen verspreid over de vuile vloer; Poppen zoals vogelspinnen, krabben, een vogelverschrikker, een boswachter, maar ook meer gewone dieren zoals een poesje, zeepaardjes, duiven, kolibries, enz., allemaal erg kleurrijk. Er hangt ook een grote concertina aan de achterwand. Een hoog raam in de achterwand van het podium rechts, met een zeer slecht gemaakte houten ladder eronder. Achter het raam is een uitzicht op de lage daken en waterwegen van Kopenhagen in de schemering. Als het stuk begint, slingert een mahoniehouten doos van een meter op een meter, opgehangen aan een dik touw aan een onzichtbare dakbalk, langzaam en theatraal in het zicht en slingert, als een slinger, heen en weer van links naar rechts, maar doet dat in slow motion. Er is een cirkelvormig gat aan de bovenkant van de voorkant van de doos en een dunne gleuf aan de onderkant van dezelfde kant, net groot genoeg om een paar vellen papier in of uit te schuiven. We zien de achterkant van de doos nog niet, noch niks duidelijk door het gat of de gleuf, maar aan de hand van de bewegingen van de schaduwen en het licht, weten we dat er iets leeft en beweegt vanbinnen. De kiezelstemmige verteller hoest om zijn keel te schrapen en spreekt dan ...

Verteller Ge zoudt het ne puzzel kunnen noemen, of ge zoudt het een gedicht kunnen noemen... Ge zoudt het ook ... niet kunnen noemen, echt niet, maar het zou kunnen. Ik bedoel, *ge zoudt* kunnen, snapte ... ?

De vingers van een kleine zwarte vrouwenhand verschijnen in het ronde gat, houden zachtjes de randen vast voor een paar slingerbewegingen, waarna het oog van een zeer kleine zwarte vrouw erachter verschijnt.

Als ge een Congolees pygmeeke zou zijn, zestien jaar gevangen in een mahoniehouten doos van een meter bij een meter, met alleen

wat papier en een potlood als gezelschap ...

Hoe zoudt ge uzelf ophangen?

Enkele blaadjes perkament, beschreven in een mooi handschrift, worden door de gleuf naar buiten geschoven en fladderen zachtjes naar de zoldervloer.

Ge hebt geen koord. Je hebt geen nestels. Ge hebt eigenlijk nog maar éne voet over. Dus hoe zoudt ge uzelf ophangen? Het zit wem al een tijdje in uwe kop.

Terwijl de Verteller doorgaat, draait de doos zachtjes en vertraagt het slingeren, om te onthullen dat de achterwand van glas is, met een gat en een gleuf in op dezelfde positie als aan de andere kant. In de doos wordt een lucifer aangestreken om een beetje licht te werpen op de inhoud, die, zoals eerder beschreven, een kleine zwarte vrouw is, elegant gekleed, een klein zwart linnen zakje dat haar ontbrekende linkervoet bedekt.

Ge zijt slim. Ge zijt één van de meest iconische schrijvers van uw generatie, met uitzondering van ... uw zus... Maar ge zijt een pygmeeke, en ge zijt een vrouw, en ge zijt geboren in Congo in 1869, de slechtste tijd voor iemand om ooit ergens geboren te worden, laat staan een zwarte dwerg.

Dus niemand mag weten dat ge überhaupt hebt bestaan, laat staan dat ge de vijftien generaties die na u komen nog verbaast.

Dus wat gaat ge doen?

Ze gaat zitten en achter haar kunnen we zien dat de hele binnenkant van de doos bedekt is met de geschriften en notities en formules van een klein handje.

Uwe man is dood. Hij kan u niet helpen, en uw kinderen zijn dood. Zij kunnen u niet helpen. Uw zus heeft haar eigen problemen, in haar eigen nestelloze doos in het negentiende-eeuwse focking

Engeland. Dus wat gaat ge doen?

Ze steekt een kleine sigaar op en zit daar, starend naar buiten terwijl ze rustig rookt, de lucifer nog steeds aangestoken.

Maar misschien gaat ge uzelf helemaal niet ophangen. Misschien is dat iets te defaitistisch. Misschien gaat ge uzelf er wel uit schrijven? *(Pauze.)* Ja, dat is het. Misschien gaat ge uzelf er wel uitschrijven.

Ze kijkt ons even aan, blaast dan de lucifer uit, en de lichten vervagen op de doos, dan op de hele zolder, totdat alleen het blauw in de donkere hemel buiten het raam overblijft. Vuurwerk begint te knallen in diezelfde verre hemel.

SCÈNE TWEE

Een chique openlucht tuinfeest, aansluitend op de tijd van de laatste scène. Talloze gasten, onder wie Edvard Collin, zijn achtjarige dochter Ingrid, een Persman met het woord 'Pers' op een kaartje in zijn hoedenband, en enkele andere hoogwaardigheidsbekleders en hun goedgeklede kinderen, staan en luisteren naar een eigenaardig geklede Hans Christian Andersen, op een verhoogde scene, die voor het eerst 'De kleine Zeemeermin' declameert. Net op het dat moment begint vuurwerk in de lucht achter hem af te gaan.

Hans 'En de kleine zeemeermin hief haar verheerlijkte ogen naar de hemel, en voelde ze, ze voor de eerste keer, vullen met tranen ..'.
Vuurwerk?! Voor mij?! Voor Hans Christian Andersen?! (*Pauze.*) Ik zei 'Vuurwerk? Voor mij? Voor Hans Christian ..'. (*Rustig.*) Zegt ja ...

Edvard Ja!

De gasten klappen allemaal.

Hans Vuurwerk?! En applaus?! Voor de nederige Hans Christian Andersen? Ik zou wel kunnen janken! Ik wist dat mijn nieuwe verhaal geweldig zou zijn en één voor de eeuwigheid, maar vuurwerk! Goh! Uitgevonden door Chinezen, vuurwerk, een weinig bekend feit. Vuurwerk en *muren*, vonden ze uit. En wie zou er zonder kunnen? Niemand! Dat gezegd hebbende, zoals mijn moeder zaliger altijd zei, een ander weinig bekend feit, de Chinezen? Absolute wildemannen. Ze eten de puppy's op die bij hun kinderen horen en als ze dan nog honger hebben, eten ze hun kinderen op! (*Aan de persman*) Schrijft dat niet op hé, oud "dat-schrijf-ik-op"-manneke! Want kleine normale kinderen kunnen bang worden voor dat woeste beeld en kleine normale kinderen zijn zowel de levensader van Denemarken als mijn kernfanclub, dus..,

snapte? Lieve Edvard Collin? Waar was ik?

Edvard De kleine zeemeermin heeft geweigerd de prins te doden en nu blijkt dat ze mogelijk sterft.

Hans Sterven? Echt? Natuurlijk, 'Echt'! Het is mijn verhaal, niet?? *(leest nogmaals)* 'Verheerlijkte ogen hemelwaarts... gevuld met tranen .. .' Ah ja. 'Op het schip waarin ze haar mooie prins had achtergelaten, zag ze hem en zijn mooie bruid naar haar zoeken ..'.

Er verschijnen twee 'rode mannen' met bovenlijf ontbloot, hoofden en torso's helemaal bedekt met wat op bloed lijkt, vreemde hechtingen langs hun armen en aan de zijkanten van hun torso, met een pistool achter de rug in hun riem. Ze komen ze langzaam binnen en staan naar Hans te staren, die een beetje onthutst is door hun vreemde aanwezigheid.

Hans Wat is dit allemaal? Bloederige mannen! Of wat is dat, confituur? Dat zou wel plakkerig zijn!

De aanwezigen kijken om zich heen, maar niemand lijkt te zien wat Hans ziet.

Oh, de anderen kunnen de met bloed bedekte mannen niet zien ... Welke met bloed bedekte mannen?! Juist! Allemaal onderdeel van een nieuw verhaal dat ik aan het verzinnen ben, maar dat ik voor een andere dag bewaar. 'De met bloed bedekte mannen die op de thee kwamen'.

Weet ge, ik heb zoveel verhalen dat ze gewoon overal blijven opduiken, niet? Als een octopus in een keurslijf! Keurslijf, waarom dat er op dit moment in me opkwam, weet ik niet.

Alhoewel mijn moeder is zot geworden! Ja, heel zot. Ze was een nederige, dronken wasvrouw, en toen werd ze zot. Geen geweldige levensboog, maar het is Denemarken dus, snapte? Edvard?!

Edvard 'Op zoek naar haar..!'

Hans Op zoek naar haar?!

Hans ziet dat een van de rode mannen zijn keel schraapt en zijn armen vouwt.

Edvard Het verhaal ...

Hans Ah, ja! 'Op zoek naar haar ... alsof ze wisten dat ze zich in de golven had gesmeten!'. Maar toen, raad eens, 'Zweefde ze omhoog, met al de andere kinderen van de hemel, naar een roze wolk die door de ... eiter ... ? ethèr? eter? ether ... ? 'En na driehonderd jaar: zegt de fee, zo zullen *wij* het Koninkrijk der Hemelen binnengaan. En misschien komen we er zelfs eerder, voor elke dag dat we een goed kind ontmoeten.. .' Luister naar je lot ... '. Elke dag ontmoeten we een goed kind dat de vreugde van zijn ouders is en hun liefde verdient, onze beproevingsstijd wordt verkort. Maar wanneer we een ondeugend of een slecht kind zien .. .'

Hij wijst naar een dikke jongen.

'vergieten we tranen van verdriet, en voor elke traan die wordt vergoten, wordt er een dag toegevoegd aan onze beproevingsstijd: een beetje neerslachtig naar het einde toe, maar kom... iedereen ...'De kleine zeemeermin', door mij, Hans Christian Andersen!

Een daverende ovatie, bloemen gegooid etc., als Hans van de scene afkomt en alles en iedereen de hand schudt, houdt hij de bebloede mannen in de gaten die niet applaudisseren. In feite gebaren ze naar de persman, die naar hen toegaat, wat Hans dubbel vreemd lijkt, terwijl hij de goedkeuring van Edvard en zijn dochter krijgt.

Edvard Oh mijn lieve Hans! Oh het is uw beste, Hans! Ik denk dat het uw beste is!

Hans Edvard Collin, ge zijt gewoonweg prachtig! Vindt ge niet?! Kijk naar u! Prachtig!

Als *persoon*, bedoel ik. Niet *prachtig*. Ge hebt een geweldige smaak als *persoon*. Ik ben niet verliefd op u of zo!

Edvard Het is alsof ge nooit zonder verhalen komt te zitten, Hans. Hoe is het überhaupt mogelijk?

Hans Bwa, het is gewoon een verzinseltje, hé? Dat is dus wat ik doe, ik maak verzinsels. Is dit uw ziekelijke dochter? Hallo!

Ingrid Ja, Ingrid. We hebben elkaar al eens ontmoet.

Hans Is dat zo?

Ingrid Zo'n honderd keer, ja.

Hans Tja, ik ontmoet veel mensen, hé, ik ben heel beroemd. Broodjes, Edvard? (*tegen haar*) Gij moogt ook komen, Ingmar ...

Hans leidt Edvard weg, arm in arm, en werpt een laatste blik op de rode mannen die de Persman iets influisteren terwijl deze naar Hans wijzen, wat de Persman immens opschrikt. Hij is de laatste die het podium verlaat.

Black.

SCÈNE DRIE

Nacht op de poppenzolder. De doos rust op een brede plank die als tafel dwars door de kamer loopt, en daarin zit 'Marieke', het pygmee-vrouwtje, te schrijven. Een paar pagina's glijden door de papiergleuf naar buiten en glijden zachtjes op de grond, terwijl Hans lichtdronken naar binnen zwaait.

Hans *Daverend* applaus! Hij ging buiten onder *daverend* applaus!

Hoe was het applaus? Focking *daverend*!

Marieke Vonden de kinderen het tof?

Hans Vonden ze het tof? Ze *vonden het geweldig*, maat. Zelfs de dikzakken. En dat waren er heel veel, het waren allemaal rijkeluiskinderen.

Marieke Ze vonden het geweldig? Vonden ze 'De Kleine Zwarte Zeemeermin' goed?

Hans Euh ... *Iedereen* vond het geweldig, echt waar. ja. Hoewel, weet ge, ik moest een paar veranderingen *aanbrengen*. Kleine wijzigingen.

Marieke Veranderingen?

Hans Alleen in de titel ... En wat stukjes over, weet ge, het hoofdpersoonage.

Bezorgd komt Marieke naar de voorkant van het glas.

Er bestaat niet zoiets als zwarte zeemeerminnen! Dat weet iedereen !

Marieke Maar ...

Hans Maar wat?!

Marieke Er bestaat niet zoiets als zeemeerminnen!

Hans Muggenzifterke! Ik heb tenminste uw stom neerslachtig einde behouden. Ik vond dat ze met de prins had moeten trouwen! Niet driehonderd jaar lang in de ether ronddobberen. Volgende verhaal, *vrolijk*. We hebben genoeg doodgaan gehad in de

sneeuw. Kinderen houden van een *beetje* donker, maar serieus, stuur ze lachend naar hun beddenbakjes. Zoals in het echte leven. Of het zouden schoorsteenvegers moeten zijn. Ik bedoel, ik heb veel verdrietige periodes gehad in mijn leven, ik was de zoon van een zotte wasvrouw, maar kijkt nu naar mij. *Geprezen. Aanbeden.* De beste schrijver ooit, en toch is het allemaal gemakkelijk voor mij.

Marjory begint stilletjes te huilen, krimpt in mekaar.

Oké, voor *ons*. Voor *ons*. Oh we gaan dit jaar toch weer niet blèten hé?

Marieke Dat *moogt ge niet!*

Hans Ik mag dat wel en ik doe het. Eeuwig en altijd. 'De Kleine Zeemeermin'. Geen kleur opgegeven. Wat betekent dat ze wit is, dus slik het nu gewoon. *(Pauze.)* Komaan, Marieke. Ik heb wel een worstje voor u meegebracht!

Hij biedt haar de worst door het gat aan. Ze neemt het aan.

Marieke Kunt ge mij niet éne keer bij mijn Afrikaanse naam noemen?

Hans Nee, dat kan ik niet. Het is te moeilijk om te onthouden. Te veel 'M's en te veel 'B's. 'Mbubba bububbaba'. *Nee.'Marieke'.* Ik *hou van* 'Marieke'. Het is een beetje als een lelijke Engelse prinses! 'Is er nog een andere soort?' Bleit al op!

Marieke Mag ik dan niet al één avondje uit de doos komen? Ik ben er zeker van dat onze verhalen veel minder neerslachtig zouden zijn als ik uitzicht had op de vogels en de bomen en de daken om mij te inspireren.

Hans Ze zijn goed genoeg met alleen de dingen die ge kunt zien uit een veertig-centimeter-worst-holleke.

Ze stort weer helemaal in.

Maar ... Ik veronderstel ...

Ze fleurt op.

Ge weet nog wat de tegenprestatie was de *laatste keer* dat ik u eruit liet, natuurlijk ...

Marieke Nee! Niet de andere voet! Ik heb er nog maar één over!

Hans Tja, ik heb vanavond toch geen goesting om te zagen. Te veel spetters. En ik ben een beetje moe van alle toejuichingen. Focking *daverend* was het!

Marieke denkt even na.

Marieke En elke avond liet hij haar uit de doos, omdat hij niet zo'n slechte man was. Maar elke ochtend, als hij haar er weer instopte, maakte hij de doos *een centimeter kleiner*, omdat ik had gelogen toen ik zei dat hij niet zo'n slechte man was, want dat was hij wel. Verschrikkelijk, eigenlijk.

Hans denkt erover na.

Hans Ooh, dat vind ik tof, de doos kleiner maken, want het speelt in op mijn ... andere dingetje waar ik briljant in ben ...

Hij wijst naar de vreselijk gemaakte ladder onder het raam ...

Timmerwerk!

Hij maakt de zware schroeven los die het glas op zijn plaats houden.

Drie centimeter kleiner ...

Marieke *Ene focking centimeter kleiner!*

Hans Oké! Zagemie.

Hij schuift de glazen kant naar beneden, waardoor ze eruit kan stappen, zich kan uitstrekken en luiëren aan de tafel op haar slecht gemaakte kruk, kijkend naar de verschillende poppen ...

Marieke *(zingend)*

Op een dag zal mijn prins komen.

Op een dag zal mijn Prins komen.

Hij noemt me bij mijn naam.

Hij zal me bevrijden uit de ring van de hel waarin ik woon.

Hij neemt een pistool mee

| Hij neemt een pistool mee.

En de hele wereld zal rouwen

En de hele wereld zal zich herinneren wat Europa met u heeft gedaan.

Tien miljoen schedels zullen een vreselijke afrekening brengen.

Van de hel naar jou

Van de hel naar jou

Hans pakt de zaag en de rolmeter die aan de bovenkant van de doos zijn bevestigd en begint erin te zagen.

Hans *(vrolijk)* Ge zult uiteenspatten als we dit te dikwijls doen!

Marieke Ja. Hielden de kinderen echt van 'De Kleine Zeemeermin'?

Hans Ze vonden dat focking *geweldig*, maat! Mijn agent zei dat het 'eentje voor de eeuwigheid' was!

Marieke Tja agenten hé? Smeerlappen.

Hans Jep! Ah, kijk eens naar het krukje dat ik heb gemaakt. Kijk, ge kunt niet zeggen dat ik helemaal slecht ben! Ge zijt zoals

kleinduimpje, maar kleiner, Afrikaans en niet zo grappig.

Marieke Ik vond kleine Tim plezant. Ik hou wel van gedoemde kreupelen die doodgaan in verhaaltjes. Ik vond het spijtig dat hij aan het einde levend terugkwam, en dan nog met kerstmis.

Hans Dat is nu een verkeerde houding zie. Onze nieuwe mantra is 'Vrolijk, *ja!*'

Marieke Vrolijk, *ja* .. .

Hans Gedoemde kreupelen die met Kerstmis doodgaan ...

Marieke (*glimlacht, op hetzelfde moment als 'Nee'*) *Misschien* .. .

Hans Nee, niet 'misschien'. *Nee*. Ah, nu denk ik er ineens aan! Charles Darwin heeft me daarjuist uitgenodigd om in zijn huis in Londen te komen logeren ... !

Marieke Charles *Dickens* ...

Hans Charles *Dickens* heeft me juist uitgenodigd om bij hem thuis in Londen te komen logeren omdat hij mij helemaal fantastisch vindt ! Ik vind hem ook wel goed, alhoewel ik heb nog niks van zijn dingen gelezen, ze zijn allemaal te lang, maar hij was tien jaar geleden heel vriendelijk tegen mij toen ik hem ontmoette op een feestje dat leek op betere klasse *massage-salon* in Dorset. Sindsdien corresponderen we. Allee, *ik* correspondeer. Hij heeft het te druk. Maar we lijkt wel dat we veel gemeen hebben.

Marieke Zoals?

Hans Hij is een schrijver, wij zijn schrijvers. Hij houdt van de armen, gij houdt van de armen. Al onze liefdadigheidsinstellingen werken voor Afrika. Ik denk dat zijn moeder misschien ook zot was en dood is, maar ik weet het niet zeker, dat zal ik hem moeten vragen.

Marieke Vergeet niet om deze keer *wat eten* hier te laten.

Hans Ja, ja. Over dingen onthouden gesproken ... !

Hij haalt een stapel brieven uit zijn jas.

Ik denk nu juist aan mijn fanmail! Jeej!

Hij begint door de enveloppen te gaan.

Wat hebben we ... arme kinderen, arme kinderen, arme kinderen ...

Hij gooit ze allemaal achter zich weg.

Ooh, wat is dit! Een brief van de Koning der Spanjaarden! Mijn god! Een schone *zegel* ook, kijk. Elegant!

Marieke komt naast hem zitten en speelt met een spinnenpop.

Marieke *Ik wil graag een brief met een schone zegel.*

Hij werpt haar een blik.

Hans Zoals ik al zei, een brief van de Koning der Spanjaarden! "Beste Hans Christian Andersen ..". Ooh, een beetje formeel, maar dat is niet erg.

"Uw verhaal over de eendjes was geweldig ..". Hij zal 'Het lelijke eendje' bedoelen...Eendjes! Wat een lieve koning! "En wij in het Paleis zijn *meestal* heel blij met al uw nieuwe verhalen ..". Er zit een 'meestal' in waar ik niet op zit te wachten. "Maar..". Ooh, een 'maar' ook, nog erger. "Maar 'De kleren van de' keizer' heeft ons enorm verbijsterd." 'Enorm verbijsterd' is oké, betekent gewoon dat *hij dik is*. "Ik weet niks van *keizers*, maar als een *koning zoals* een keizer is, zou ik op geen enkele manier met mijn piemel en ballen rondlopen zodat de hele wereld het kan zien. Op geen enkele manier zou ik dat doen, ook al *zou* het in de mode zijn. En andere mensen zouden toch mijn piemel en mijn ballen opmerken en het tegen me zeggen. Maar toch niet zomaar een klein meisje? En mag dat eigenlijk wel, om mijn piemel en mijn ballen te laten zien aan een of ander klein meisje in een kinderverhaal? Ze moet maar een jaar of zeven zijn,

dit meisje. Er zijn toch een aantal morele implicaties voor het tonen van mijn piemel en mijn ballen? Aan dit kleine meisje? Of lees ik het verkeerd? Hoogachtend, de Koning der Spanjaarden".
(Pauze.) Goh, ik denk dat hij de satirische aspecten helemaal gemist heeft.

Marieke Hij heeft de satirische aspecten gemist, ja ...

Hans Hij leest het te letterlijk, niet? Al met al een positieve brief! En niet in het minst van een Koning! Briljant om een brief van een Koning te krijgen, niet? Al is het maar Spanje.

Marieke Er zal een dag komen dat er geen koningen zijn en er geen koninginnen zijn. Mensen zullen mekaar nog altijd niet helemaal graag zien zoals het zou moeten, het zal niet alles oplossen, maar er zullen tenminste een paar minder klootzakken in de wereld zijn waar we voor moeten betalen.

Hans Wilt ge terug in de doos?

Marieke Koning Leopold de Tweede van België bijvoorbeeld.

Hans De Belgisch-Congo-koning? Uw *zwart beest*?

Marieke dat was ne klootzak.

Hans Ge zijt gewoon jaloers, want hij is rijk en gij zijt arm, en hij heeft negen miljoen mensen vermoord in Afrika, en gij niet.

Ze staat op en dwaalt weer rond.

Marieke *Tien* miljoen mensen in Afrika.

Hans Negen, tien, het is moeilijk te onthouden wanneer de cijfers zo groot worden, hé? Laten we gewoon 'veel' zeggen. Maar ik durf te wedden dat er over honderd jaar nog standbeelden voor hem staan in België. Er zal er geen staan voor u. Mensen *houden van* koningen. Afrikaanse dwergen die nemen ze gewoon bij.

Marieke We hadden koningen en koninginnen in Afrika.

Hans Is dat?

Marieke Ja. Daar waren het ook klootzakken.

Hans Laten we dat K-woord niet meer gebruiken, alstublieft. Ooh, een brief helemaal van Ajerrland. Van de kleine Maureen, acht jaar oud. Tuurlijk, gaan we deze eens lezen! Afschuwelijk handschrift, maar ik neem aan dat het Ierland *is*.

Marieke dwaalt met wat duivenpoppen de ladder op naar het raam.

Misschien gebruikte Maureen wel ne patat in inkt gedoopt om te schrijven, snapte?

Marieke Als ze schrijft vanuit Ierland in de jaren 1850, en als ze een patat zou kunnen vinden, twijfel ik eraan dat ze hem in inkt zou dopen.

Hans Wat is dat, actualiteit? Ver boven mijn verstand.

Marieke Ze hebben daar op dat moment nu geen patatten.

Hans Hoe triestig! En weten dat ze daar beroemd voor zijn . "Beste Hans ..". Een beetje informeel! "Ik heb je..". Ik zal het doen met mijn Ierse stem ... "Ik heb je prachtige verhaal, 'Het meisje met de zwavelstokjes', gelezen en ik kreeg er tranen van in mijn ogen, echt waar. Want het deed me niet denken aan mijn eigen harde leven ... ' Allee, daar gaan we weer, bedelende brief ... "Ik heb een hard leven, verweesd en berooid op achtjarige leeftijd...". Wacht even, ze is acht en ze gebruikt grote woorden als 'berooid'? Ik denk het niet, Maureen! Haar moeder schreef waarschijnlijk dit ... Bla bla bla "Moest de jongste begraven in een Connemara veenmoeras..". bla bla bla ... "Toch is alles wat ik me ooit zou kunnen wensen..". Daar gaan we ... "een foto zijn van Hans Christian Andersen ..". Oh ... "De man die de kinderen in de wereld leerde om weer te dromen. Hoogachtend, Maureen ... Currflurrrgghh ..". Ik ga dat zelfs niet *proberen* uit te spreken! Dat is nog erger dan die van u! *(Pauze.)* Hmm. Bleek tegen het einde niet zo irritant. Arme Maureen. Maar kom op, een gesigneerde foto helemaal uit Denemarken? Ik heb daar ni genoeg postzegels voor, Maureen!

Hij gooit de brief weg.

- Marieke** Het komt goed. Ze zijn binnenkort vrij.
- Hans** Geen onnozele vensterideeën krijgen hé, trouwens.. dat gewapend glas heeft poen gekost hé.
- Marieke** Als ik had willen ontsnappen, had ik dat al jaren geleden gedaan.
- Hans** Zegt gij.
- Marieke** Ik kan zowiezo niet weg voordat het aankomt.
- Hans** Tot wat er komt?
- Marieke** Mijn toekomst.
- Hans** Geel was de eerste wegwijzer op de vliegroute van mijn moeder naar het zottenhuis, dus kijkt gewoon goed uit wat ge doet.
- Marieke** Wat hebt ge trouwens met mijne voet gedaan?
- Hans** Uw voeteke? Verkocht. Aan zigeuners voor een spookachtige concertina. Nu, ze *zeiden dat* ze spookte. Ik ben te bang geweest om erop te spelen!

Hij gebaart naar de concertina aan de muur en trekt een bang gezicht.

- Marieke** Ja, ik haat spookachtige muziekinstrumenten. De doedelzak vooral.
- Hans** En mijn laatste fanmail voor deze week komt van ... Ooh, Anoniem.. Eikel! "Beste Andersen ..". Nu, dat is een beetje, ik weet niet *wat* dat is ...
- Marieke** Abrupt?
- Hans** Abrupt, ja. "Beste Andersen, hoe komt het lijkt of al uw verhalen geschreven kunnen zijn door een zwarte dwerg die gevangen zit in een doos van een meter op een meter?"

Ze wisselen een blik uit, waarna Marieke weer de ladder afdaalt om weer naast hem te gaan zitten. Terwijl ze luistert speelt ze met een poesjespop, samen met de duiven.

"Thumbelina", bijvoorbeeld. Een kleine vrouw, bevriend met

insecten en gered door een vogel. Of 'De Schaduw'. Een schrijver wordt na een vreemde reis naar Afrika achtervolgd door zijn eigen schaduw, een schaduw die slimmer blijkt te zijn dan de schrijver, zijn hele leven overneemt en hem vervolgens executeert. Allemaal dingen die, hoogstwaarschijnlijk, alleen een zeer slimme pygmeevrouw ... vastgeketend in een doos van een meter op een meter ... met een glazen wand en een worstgat van veertig centimeter ... zou kunnen verzinnen. Je hebt me gehoord, Andersen. Een pygmeëenvrouw vastgeketend in een doos van één meter op één meter

Ze kijken elkaar aan, dan gebaart hij naar de duiven- en poezenpoppen waar ze mee speelt.

Nu, dit is de kat de melk voorzetten hé! *(Pauze.)* Hij had het in ieder geval mis met die *kettingen*. Hij of zij.

Marieke Of *zij*.

Hans Of *zij*.

Marieke *(pauze)* Er was toch niemand ongewoons bij de lezing vandaag?

Hans Ongewoons? Nee. Niemand die mij te binnen schiet, waarom?

Marieke Buitenlands, misschien? Of vol met bloedspatten?

Hans Er is me niks speciaals opgevallen nee. *(Pauze.)* Maar er was veel volk, weet ge? Ik ben heel beroemd.

(Pauze.) Hoe hadden ze er anders uit kunnen zien? Die niet-bestaande mensen?

Marieke Met geweren, misschien? Of Belgisch klinkend?

Hans Belgisch klinkend? Er is niet gebabbeld.

Marieke Wie babbelde er niet?

Hans *(pauze)* Iedereen.

Ze staren allebei naar voren.

Black.

SCÈNE VIER

De bloederige Belgen, Dirk en Barry, in een spotlight of zo.

- Barry** Fietsen!
- Dirk** Ge gelooft ons niet !
- Barry** Het waren fietsen, hé ?
- Dirk** Het lijkt op dit moment onschuldig, maar ...ja!
- Barry** Iedereen houdt van fietsen, niet? Maar door die fietsen ...
- Dirk** Moesten we tien miljoen mensen vermoorden in Congo.
- Barry** Onlogisch! Dat heb *ik* gezegd!
- Dirk** Het was het rubber, snapte?
- Barry** Voor de banden.
- Dirk** Ze hadden rubber daar beneden ...
- Barry** En wij hadden geen rubber in België, dus ...
- Dirk** Vraag en aanbod hé ?
- Barry** Koning Leopold de Tweede ...
- Dirk** Die met die baard ...
- Barry** Hij hield van fietsen en hij had goesting in een kolonie in Afrika, dus ...
- Dirk** Alle anderen hadden al een kolonie in Afrika! Waarom zou België geen kolonie in Afrika mogen hebben?!
- Barry** Klinkt logisch.
- Dirk** Dus we zouden naar de dorpen gaan waar de rubberquota niet werd gehaald ...
- Barry** En ge zoudt een paar handen eraf kappen, het was logisch in het begin ...
- Dirk** Ge zoudt denken dat ze zich dan wat beter zouden concentreren!
- Barry** *Ik zou* meer rubber verzamelen als ik wist dat mijn hand of handen, of de hand of handen *van mijn* kinderen, zouden worden afgehakt, gij niet?
- Dirk** Achteraf gezien, weten we dat het moeilijker is om te werken naarmate ge minder handen hebt natuurlijk.

Barry Ge gaat ook meestal dood.

Dirk Het werd dus gewoon een vicieuze cirkel, niet?

Barry Ja, als een enorm draaiend fietswiel dat nooit ... stopte ... doden ... Negerkes.

Dirk Er zouden overal emmers vol met handen staan.

Barry Er zouden dorpen worden uitgemoord, Willes-Nilles.

Dirk Dat was *Luitenant* Willy Nilly uit Antwerpen. Hij was een slechte !

Barry Maar niet iedereen van ons vond het plezant om mannen, vrouwen en kinderen te vermoorden ...

Dirk Het zou wel wat een nasmaakske achterlaten ...

Barry Daarom zouden we naar de pygmeedorpen gaan en die dan in de plaats dood doen.

Dirk Ja, dat voelde beter als iedereen even lang was.

Barry En ge zoudt niet zo rap moeten lopen.

Dirk Achteraf gezien weer een mogelijk ondeugdelijke redenering.

Pauzeren.

Barry Het boek 'Heart of Darkness' van Joseph Conrad was geïnspireerd op de Belgische Congo ...

Dirk Ge zoudt dus niet kunnen zeggen dat Congo er niets aan heeft overgehouden .

Barry Dat zouden de positieve kanten zijn van de import/exporthandel hé.

Dirk Maar goed, daar hebben we Marieke dus voor het eerst ontmoet.

Barry Of Mbute, of hoe ze ook mag heten ...

Dirk In een van die pygmeeëndorpen.

Barry Daar heeft ze ons vermoord.

Pauzeren.

Dirk De koe!

Barry Natuurlijk is er nog niets van dit allemaal gebeurd ...
Dirk Niks van dit allemaal zal gebeuren binnen de komende zevenentwintig jaar
...
Barry Daarom zijn we teruggekomen.
Dirk Om het in de kiem te smoren.
Barry Ze denkt dat ze kan voorkomen dat het ooit gaat gebeuren.
Dirk Daarom kwam *zij* terug.
Barry Ze kan niet voorkomen dat het ooit gebeurt! Het is gebeurd!
Dirk Ze is slim ja, maar niet *zo* fucking slim!
Barry Ze kan toch niet voorkomen dat het ooit gebeurt, of wel ?

Ze kijken elkaar even aan. Bezorgd. Kijk dan naar voren.

Dirk Tien miljoen mensen!
Barry Dat is wel een hele fucking boel mensen!
Dirk Als ge erover nadenkt.
Black.

SCÈNE VIJF

In de black-out lichten geluiden van hakken en zagen. Lichten komen dan op op Hans die de doos een centimeter (of zo) kleiner maakt, terwijl Marieke, of de Verteller, haar nieuwe verhaal voordraagt, mogelijk door een megafoon.

Marieke/ Verteller Hij groeide op in een kerkkelder in Tennessee en kon niet goed overweg met zijn zeven oudere broers. Ze sloegen en pestten hem over hoeveel hij van die zachte woordjes van Jezus hield die door de vloerplanken van de kerk zouden gefilterd worden en zijn rebelse hart vulden met vrede en liefde en van al dat soort dingen. Maar op een dag, maat, ging hij het doen! Hij bevrijdde alle kleine beestjes en kleine wezens die zijn broers daar beneden in hun vallen hadden gevangen, zoals hij dacht dat Jezus zou hebben gedaan als *Hij* daar beneden zou wonen en met die insecten in zou zitten. Maar toen zijn broers erachter kwamen, oh man man man, dat was de druppel! Dus ze pakten hem en ze hielden hem omhoog bij zijn acht kleine armpjes en ze spijkerden ze aan een blok hout, en ze lieten hem daar beneden sterven. En hij stierf daar beneden ...

Marieke haalt de spin marionet van achter haar rug vandaan, laat hem zachtjes fladderen ...

Maar zijn ziel stierf niet. Zijn ziel verrees; Hij rees op langs de spinnenwebben, langs de vloerplanken, langs de priesters en de congregatie. Hij steeg helemaal op tot aan de hemel, in feite. Maar de man aan de poorten zei dat ze geen spinnen in de hemel lieten, want euh... 'Het zou de kleine kindjes alleen maar bang maken en hij zweefde terug naar beneden. En hij weet niet waar hij nu is. Hij weet niet waar hij is. Hij weet gewoon dat het heel, heel, heel donker is.

*Hans is klaar met **het** knutselen van de kleinere doos. Marieke draait zich om, schouders naar beneden.*

Hans Wat heb ik u daarjuist gezegd?

Marieke Vrolijk?

Hans Ah nu gaan we er komen zie.

Hij gebaart met een luie duim dat ze in de doos moet komen. Ze wijst op de spinnenpop.

Marieke Mag ik deze bijhouden?

Hans Ik wil nee zeggen. Dus ik ga nee zeggen.

Hij pakt ze van haar af. Ze gaat de doos in .

Marionettedraden en pygmeehalskes ... nee, niet doen ... niet ...
mengen. Zoals ze in Zweden zeggen.

Hij schuift het glas omhoog en sluit haar op. Hij geeft de doos een klein duwtje en hij zwaait zachtjes van links naar rechts, terwijl hij weggaat.

Hoe is uw nieuw dozeke? Gezellig?

Marieke Voelt als meer dan éne focking centimeter.

Hans Het zouden er twee kunnen zijn, ik ben niet zo goed in meten, maar misschien kunt ge uwe geest dan op iets vrolijkers concentreren. Gloednieuwe mantra, Marieke - Vrolijk, ja. Gekruisigde spinnen die niet in de Hemel kunnen geraken, da's minder.

Hij draait de doos zodat de glazen kant van ons af staat, het ronde gat naar ons toe. Hij haalt een lange sliert worsten uit zijn jasje.

Oh, dat ben ik nog vergeten te zeggen, ik ga, euh, op een klein reisje naar Engeland. Voor een paar weken.

Mariekes oog verschijnt bij het gat.

Marieke Voor een paar weken?

Hans Charles Darwin heeft mij uitgenodigd voor ...

Marieke Dickens ...

Hans Charles Dickens heeft mij uitgenodigd. Maar ik heb veertien worsten voor u, één voor elke avond dat ik weg ben. Maar te hopen dat de boot niet zinkt of we zijn alletwee gesjareld! Propt uzelf niet vol!

Hij overhandigt haar het ene uiteinde van de sliert worsten en laat de rest slap over de vloer hangen. Hij stapt buiten en we horen het geluid van de zolderdeur die op slot gedaan wordt en zijn voetstappen naar beneden gaan. We zien Mariekes oog en hand de worsten even vasthouden door het gat. Dan gooit ze ze weg op de grond, buiten bereik. Haar oog trekt zich terug uit het gat en verdwijnt in de duisternis.
Black.

SCÈNE ZES

De doos staat nog steeds op de scene, terug naar ons gekeerd, de worsten nog op de grond waar Marieke ze gooide. Alle poppen op de achterwanden staan min of meer op dezelfde positie, hoewel de vogelverschrikkerpop misschien een beetje is weggezakt, zonder dat we het weten. We horen dat de zolderdeur wordt geprobeerd, dan wordt het slot geopend en komt de Persman uit Scène twee rustig binnen. Hij steekt een lucifer aan en kijkt naar de poppen, de worsten, ziet dan de doos en loopt er langzaam naartoe. Hij tuurt door het ronde gat naar binnen, en terwijl hij dat doet, beweegt de vogelverschrikkerpop griezelig en tilt zijn hoofd op naar Hans, die alles in de gaten houdt. De oude staande klok naast hem slaat zeven uur. De persman, die Hans nog steeds niet heeft gezien, draait de doos langzaam zodat de glazen kant naar hem en ons toe is, terwijl Hans rustig dichterbij komt en de levensechte bijl uit de handen van de marionet van een boswachter grist. De Persman steekt nog een lucifer aan om beter te zien en tikt op het glas. Er ligt een verfrommelde deken, maar niet veel meer in. Hans hoest, om eindelijk aandacht te krijgen.

Persman Oh. Kak. Hallookes.

Hans krabt zijn neus met de bijl.

Waar is die bijl voor?

Hans Om dingen te bijlen. Geen onnozele vragen stellen.

Mariekes gesnuif is te horen, misschien zelfs versterkt, maar de Persman kan niet achterhalen van waar, hoewel er niets in de doos beweegt.

Persman Voor het bijlen van wat?

Hans Voor het bijlen *aan wie*.

Marieke Voor het bijlen *van wie*.

Hans Oh, ik dacht dat het 'aan wie' was als we niet weten wie we een koppeke kleinder gaan maken.

Marieke We *weten* wel wie we een koppeke kleinder gaan maken.

Hans *Wij wel. Gij niet.*

Persman *Nu wel!*

Hans Oh, nu wel.

Persman *(gefluisterd, maar versterkt)* Vertel hem dat ge alleen *maar* een grappeke maakte over dat koppeke kleiner maken.

Hans Ik maak alleen een grappeke over dat koppeke kleiner maken.

Persman *(fluisterend)* Om hem gerust te stellen.

Hans Om u gerust te stellen.

Marieke Nee, vertel het hem niet, stel hem gerust!

Hans Nee, ik vertel het u niet, ik stel u gerust!

Persman Als ge dichterbij komt zal ik dit glas breken, en dan zijn het er twee die ge moet aanpakken.

Hans Er zit niemand in, klotekop.

Hij wijst op een 'pop' die aan een kruisbeeld aan de achterwand hangt. Ze heft haar hoofd op om te laten zien dat het Marieke is die daar hangt. Ze zwaait een beetje.

Ik zag u de trap op komen, dwaas! Noemt gij dat sluipen? Met uw focking olifantenpoten!

Persman Gij houdt wel een pygmeeke op zolder gevangen hé.

Hans Wie zegt dat ik dat doe? Oké, ja, ik geef het toe. Maar toegeven wil niet zeggen dat het minder waarschijnlijk is dat ge een koppeke kleiner gemaakt wordt, ni? Het maakt het eerder *waarschijnlijker*.

Marieke Maar ja, *wie zegt dat* hij een pygmeeke op zolder gevangen houdt?

Hij draait zich om.

Persman Oh ... tja, een goede journalist geeft zijn bronnen nooit prijs, of wel ... ?

Hans slaat de Persman met de bijl op het hoofd. Hij zakt naar beneden, bloedend ...

Hans Een goede journalist?! Ge zijt een ingebreker!

Marieke *Inbreker.*

Hans *Inbreker.* Een inbreker met olifantenpoten!

Marieke Wie heeft het verteld?!

Persman De rode mannen ... !

Marieke gaat van het kruis af. Zij en Hans wisselen een blik uit.

Marieke Hoe wisten ze dat?

Persman Ik weet het niet! Ik zweer het!

Marieke Waren het Belgen?

Persman Ja, dat denk ik wel. Ze hadden donker haar en een enorm minderwaardigheidscomplex.

Hans Dat zijn Belgen oké! En was het bloed of was het confituur?

Marieke Hans, Jezus Christus! Natuurlijk was het bloed. Het was dertig jaar oud Congo-bloed.

Hans Dat klinkt niet heel hygiënisch.

Persman Ik ben aan het bloeden ...

Hans Natuurlijk bloedt ge. Wat dacht ge dat het was, bijlvet?

Persman Wat doet de grootste schrijver van heel Denemarken met een pygmeeke op zijne zolder?

Marieke Wat doet de grootste schrijver van heel Denemarken met een Hans Christian Andersen die beneden woont?

Persman *(pauze)* Schrijft zij uw verhalen?

Hans Nee. Ongeveer. Ik schrijf mee. Ik schrijf gewoon niet. Ik verander de stukjes die ik niet tof vind en de andere schrap ik uit het verhaal. Ik ben meer een Duitse theaterregisseur. Of, weette, een Duitser in het algemeen.

Persman Dit is een beetje een primeur.

Hans De primeur van een dode, spijtig.

Marieke Ooh, dat vind ik wel goed, "De primeur van een dode man"

Hans Ah, ge vindt dat goed? Ziet ge, Zo'n complete debielekop ben ik dan toch niet hé?

Persman Alstublieft. Ik moet voor mijn blinde moeder zorgen.

Hans *(geeuwend)* Is dat?

Persman Ik ben de enige die ze heeft.

Hans Waar komt dat gezaag vandaan? ...Oh ja, uwe mond!

Persman Ze is niet alleen blind, ze is ook doofstom, ocharme.

Hans Ze is blind en doofstom? Dan gaat ze dat niet echt merken als ge er niet meer zijt hé!

Persman *(tegen Marieke)* Alsjeblieft, juffrouwke ... Ze hebben mij ook over uw zus verteld, de Belgen.

Marieke Ah, hoe is het met mijn zus?

Hans Kom kom kom... !

Marieke Mijn zus is dood.

Persman Nee, nee. Ze zit in een doos in het huis van Charles Dickens in Londen.

Hans grijpt de Persman en snijdt, met zijn rug naar ons toe, zijn keel door met de bijl, bloed spat over het glas van de doos. Hans laat het dode lichaam op de grond zakken, staat daar en pulkt dan schuldbewust aan zijn vingers.

Hans "Het huis van Charles Dickens in Londen"! Alsof iemand die beroemd is een ... pygmeeke in een ...

Marieke kijkt hem met stomheid geslagen aan. Hans kijkt op zijn horloge.

Maar soit, zoals ik al zei, ik ga naar het huis van Charles Dickens in Londen. We moeten nog veel bijpraten. Ge kunt beter terug in de doos kruipen.

Marieke Leeft ze nog ?

Hans Ik weet niet waar dat gij het over hebt. Doos, alstublieft.

Ze gaat terug in de doos. Hij sluit haar op.

Hans En wilt ge uw worsten wel of wilt ge uw worsten niet, want ik ben dat worstengedoe stillekesaan beu aan het worden hé?

Marieke Leeft ze nog, Hans?

Hans Misschien. Ik zei toch dat we veel gemeen hadden? *(Pauze.)* Wilt ge dat ik een boodschap doorgeef?

Ze wil beginnen spreken.

Nee, ik ben alleen maar wat onnozel aan het doen. Ik ben toch geen soort 'boodschapperke'? Ik zien u over een paar weken, Marieke. Toi toi toi!

Hij steekt de sliert worsten weer door het gat, en verlaat de ruimte ... komt dan weer binnen en doet de gaslamp bij de deur uit.

Ik doe het licht uit, hè? Bespaart een beetje gas, het geld groeit niet op mijn rug hé.

De lichten dimmen en hij stapt weer buiten, zijn voetstappen echoën weg naar beneden, waardoor Marieke in het maanlicht achterblijft.

Marieke Ze leeft !

Glimlachend gaat ze onder haar deken liggen en begint een worstje te eten. De Verteller hoest en spreekt dan.

Verteller Ik loop hier efkes ver vooruit ... Maar tijdreizen laat dat toe, dus, weette ... *(Pauze.)* Achttien jaar na de gebeurtenissen van deel één, en tien jaar voordat de verschrikkingen in Congo zouden beginnen, stierf de gewaardeerde Deense schrijver van korte

verhalen, Hans Christian Andersen, in Kopenhagen aan natuurlijke oorzaken, na complicaties die ontstonden uit een val uit bed ... Ik zweer het, echt! Zoek het gerust op! *(Pauze.)* Bij zijn dood werd, tussen zijn bezittingen, die voornamelijk bestonden uit niet-verzonden liefdesbrieven aan zowel mannen als vrouwen en een zolder vol poppen gemaakt van materialen die nog niet waren uitgevonden, een heel klein mahoniehouten doosje gevonden. In de doos lag een klein skelet. Ook dit was als een marionet geregen: zeventien draden in zijn armbeenderen geboord en zestien draden in zijn schedel geboord ...

Als we deze beschrijving horen zien we, opgehangen in het glas van de doos boven Marieke, het pygmeëenskelet zoals beschreven, nek en armen hangend aan marionettendraden ...

Er was nog maar één voet aan en nog maar één hand, en ik weet niet zeker *hoe* Hans Christian Andersen properkes uit dit verhaal gaat komen, maar onthoud - *voor de kindjes* -, het is maar een verhaal. En op dit moment is het verhaal nog maar in de helft. Dus doet uw schoenen uit en gaat zitten, voor het veel plezantere en min of meer vrolijke deel twee.

Als de vertelling eindigt, heft het skelet langzaam zijn schedel op, zijn lege zwarte oogkassen staren ons recht aan.

Black.

Einde van deel één.

Tweede deel

SCÈNE ZEVEN

Verteller In plaats van een cryptische doodsbedreiging volgt nu een kolibrie-intermezzo.

Hongerig en zwak kruipt Marieke onder dekens in de doos, op het glas van de doos en mogelijk ook door de kamer, worden in slow-motion kolibries geprojecteerd.

In het verre Mesopotamië woonde een Arabisch bedelaarsmeisje met klompvoetjes dat ervan droomde een kolibrieleger te trainen om de legers van Afrika's onderdrukkers te bestrijden. Want zo klein als kolibries zijn en hoe massief de legers waarmee ze worden geconfronteerd ook mogen zijn...

Marieke Het enige wat ze moesten doen was ze fucking goed in 't oog houden!

Verteller De mannen zaten wat te pesten, zoals mannen dat gewoon zijn... "whoahaha, hoe kan een vogel een leger verslaan?"
Ze zei ...

Marieke Ik heb de laatste tijd veel kolibries gezien. Maar het is al lang geleden dat ik nog een Romein gezien heb... Ik heb al lang geen Romein meer gezien!

Lichten vervagen op het intermezzo van de kolibrie en komen weer op scène zeven zelf op. Een pygmeeënvrouw staat op de scène, rug publiek, en speelt een griezlige vaag Chinese melodie op de spookachtige concertina. Ze draait zich naar het publiek toe en we zien dat ze blind is, haar ogen zijn een tijdje geleden uitgestoken. Op dat moment schrikt Marieke in de doos wakker en het is voor het eerst duidelijk dat zij de andere pygmeë niet is ...

Marieke Ogechi?! Ogechi?! Zusje, zijt gij het?! Kijk naar mij, Ogechi!

Ogechi lacht een griezelige hoge lach en speelt verder .

Zet die spookachtige concertina neer, Ogechi. Het laat u griezelig klinken.

Ogechi stopt met spelen.

Kunt gij bij de sloten op de doos, Ogechi?

Ogechi *Chinees!*

Marieke Wat?

Ogechi *Chinees!* Ge hadt de zeemeermin *Chinees* moeten maken. Dat zijn de engste zeemeerminnen. Chinees!

Marieke Ik vond haar niet ... eng. Ik wou dat de kinderen haar tof zouden vinden.

Ogechi Chinese geesten zijn de engste geesten en Chinese zeemeerminnen zijn de engste zeemeerminnen. Ik weet niet waarom. Chinese kinderen zijn schattig, maar *dode* Chinese kinderen zijn focking *angstaanjagend*. Zelfs de Chinezen zijn het daarmee eens!

Marieke O....! Het is een droomsequentie.

Ogechi Ik zal u nu een griezelig Chinees verhaal vertellen. Hou de moed erin hé!

Marieke Dees gaat niet goed komen.

Ogechi speelt de concertina zachtjes als achtergrond voor haar griezelige verhaal.

Ogechi Eén van een Chinese Siamese tweeling had zijn keel doorgesneden ...

Marieke Ziet ge, ik wist het hé!

Ogechi Maar zijn tweelingbroer wist van niets, want zijn tweelingbroer was doof en blind, ziet ge ...

Marieke Het wordt nog erger!

Ogechi De doorgesneden broer stierf daar en toen in hun krot in Shanghai, maar zijn broer stierf niet daar en toen. Hij kon maar niet te weten komen, waarom ze niet meer rondliepen, of babbelden, of nog aten. Hij dacht dat hij iets verkeerd had gedaan, maar hij kon het maar niet te weten komen. Hoe wreed kan de wereld zijn voor de gevoeligen. De ene helft van een Siamese tweeling is dood, en de andere helft zonder te weten, zit in een kamer zonder eten en zonder warmte, en in de winter. Dat is ne keer iets waar ge uzelf moeilijk uit kunt schrijven, en dat heeft hij dan ook niet gedaan, de sukkelaar. Hij stierf vijf dagen later, en sommigen zeiden dat hij verhongerde, en sommigen zeiden dat het de kou was die hem de das had omgedaan. Sommigen zeiden zelfs dat hij stierf aan een gebroken hart, maar nee. Hij stierf aan de rigor mortis van zijn broer. De eerste persoon ooit die stierf aan de rigor-mortis van iemand anders. Het kroop langs zijn zijkanten omhoog, het kroop in zijn binnenste, het kroop in zijn longen en zijn armen en het kroop in zijn kaakbeen. Het laatste wat omhoog kroop was zijn linkeroogbol, juistekes toen er een laatste traan uit viel, op een wang die al koud was geworden. Dus, als hij in dat stadium nog steeds huilde, was het misschien het verdriet dat hem te pakken had gekregen. Misschien was het het verdriet.

(Pauze.) Dat verhaal is nu uit.

Ze maakt het deuntje af en hangt de concertina aan de muur waar het eerder zat.

Ik denk dat ik het beste terugga naar Londen. Ze gaan mij daar missen.

Ze lacht weer haar griezelige lach.

Marieke *(in tranen)* Ogechi ... !

Ogechi Vergeet niet waar ik de spookachtige concertina heb opgehangen.
Ze kan ooit van pas komen. Als je ooit wat griezelige Chinese shit
wilt spelen.

Ze gaat naar de deur.

Marieke Zijt ge dood, Ogechi? Is het dat?

Ogechi kijkt bedroefd naar de grond.

Dit is geen droomsequentie, het is een spooksequentie!

Ogechi stapt verdrietig buiten en trekt de deur achter zich dicht.

Vaarwel, Ogechi.

Black.

SCÈNE ACHT

Een grote eettafel bij Charles Dickens thuis. Dickens, zijn vrouw Catherine en drie van hun kinderen, Kate, Walter en Charles jr. aan de ene kant van de tafel, Hans aan de andere kant. Dickens staat op het randje van een inzinking.

Hans Scusi, nee, nee, maar heel serieus, meneer Darwin ...

Dickens Dickens! Mijnheer Dickens! Meneer Charles fucking Dickens! Dat vertel ik u nu al vijf fucking weken!

Hans Dickens, ik weet het! Ik blijf het maar doen hé ... ?!

Dickens Hoe dikwijls nog ?!

Hans Ik weet het, ik weet het ... ?

Dickens *Ik ben* de gast van die kerstvertelling! *Hij is* die van de oorsprong van de fucking soort!

Hans Nog ne keer mijn Dickie-vriend, ge zult veel trager en juister moeten spreken als ge wilt dat een arme lotgenoot uit de Deense landen kan volgen wat ge zegt, snapte?

Dickens Ik zal duidelijk zijn, ik zal heeeeel duidelijk zijn. Wanneer gaat ge fucking weg?! Het zijn vijf fucking weken geweest, hé vriendje! Ge hadt gezegd dat het er twee zouden zijn den eerste keer, en ik verslikte me bijna met die twee weken! Maar vijf!

Hans Nee, het is ... Ik hoor u graag bezig, maar het is, goh, ja dat brengt mijn hoofd, een beetje in de war, snapte?

Kate Daddy zegt dat hij u niet leuk vindt en hij zou willen dat ge zoudt vertrekken.

Catherine Katie, lieverd, dat is niet wat hij gezegd heeft.

Walter *Fucking* weggaan, zei hij.

Catherine Walter ...

Dickens Het is niet dat ik hem niet graag heb. Hij brengt gewoon mijn fucking hoofd in de war!

Hans Het enige wat ik heb gehoord is iets over een boomgaard. Dat is prachtig, want ik hou van boomgaarden. Want daar vindt men ...
(*Aan Charles Jr.*) Charles?

Charles Jr (*humeurig*) Appels.

Hans Bravo! En het Deense woord voor appels?

Charles Jr Aeble.

Hans Aeble, prachtig! Wat een slim bazeke! Mag ik eens in uw kaakske knijpen?

Charles Jr Nee.

Hans Okee dan!

Dickens Vijf weken van deze shit! Ik bedoel ... het is niet dat ik geen andere dingen te doen heb!

Catherine En wie is de gelukkige dame *deze* week, Charles?

Dickens Oh, begint fucking niet hé. Ik heb al genoeg van deze bullshit gehoord om een leven lang mee voort te kunnen. Het is niet nodig om tot het fucking gaatje te gaan hé.

Catherine Kom kindjes. Omdat jullie vader een lul is, geloof ik dat het tijd is om naar jullie bedje te gaan.

Walter Lul!

Hans De bedtijden van de kleine kinderen. Verrukkelijk!

Kate Is papa weer wijven aan het neuken, mama?

Catherine 'Weer' suggereert dat er een tijd was dat papa de wijven niet neukte, dat hij toen *opnieuw begonnen is met het neuken van wijven*, dus uw terminologie, Kateke, is niet helemaal juist schatteke?

Walter 'Terminologie', klasse!

Hans Het gepraat van de kleine kinderen, het is als muziek, de Händel-watermuziek, niet?

Walter Klootzak.

Charles jr. Ongelovige.

Kate Vertrekken!! Buiten!!

De kinderen gaan buiten, hun moeder vlak achter zich.

Catherine Welterusten, meneer Andersen. Ik ben er vrij zeker van dat we u morgenvroeg en de volgende morgen terug zullen zien, en elke morgen totdat ik en de kinderen allemaal tamelijk dood zijn, durf ik wel zeggen.

Hans Bon journey! Trappeke op. Au revoir!

Catherine gaat ook buiten en geeft Dickens onderweg een vieze blik.

De leukste kinderen die ik ooit heb ontmoet en, man, heb ik al een klotehoop aan kinderen ontmoet. Zelfs Zwitserse!

Dickens staat op en schenkt zichzelf een scotch in.

Dickens Het is allemaal gezever, alles wat ge zegt. Gewoon focking gezever.

Hans Nee, nietwaar Charles.

Dickens 'k Heb u niks gevraagd.

Hans Tja. Mijn mama was zot van de drank. En toen werd ze zot van alles. Ik vraag me af of dat niet een en ander heeft bespoedigd? Nee, heeft niks met mij te maken, dus feitelijk kan het mij niet schelen. Wat is er gebeurd met uw moeder, maat?

Dickens Ja, ik krijg elke tien woorden een half woord en de rest is gewoon gezever.

Hans wordt nu een beetje samenzweerderig, leidt Dickens in, plaatst zijn woorden wat meer ...

Hans Ik heb u dat nog niet kunnen vragen, laat die slet, maar ... Hoe ees heut met het schraiven? (*Mime.*) Het schraiven?

Dickens Het schrijven? Oh. Zus en zo, Hans. Zus en zo.

Hans Zus en zo? Slecht? Triestig? Niet goed?

Dickens Slecht, inderdaad. 'Het geheim van Edwin Drood'. *Fock*.

Hans Miserie, kapot geneukt?

Dickens Sorry dat ik een kort lontje heb, Hans. Ik *heb* achter Catherine's rug om zitten neuken, maar dat is het niet alleen.

Hans Niet? Tja? Boven misschien?

Dickens Boven?

Hans (*wijst naar boven*) Moeders?

Dickens Moeders? Boven moeders? Ik ga gewoon door met wat ik aan het vertellen was terwijl ik u negeer, Hans. Dat werkt precies beter.

Hans Zeker, zeker. Heem filosofisch!

Dickens Ik ben uitgeput, Hans. Ik weet niet zeker of ik nog een woord op papier ga zetten, om eerlijk te zijn.

Hans Ik zal mij proberen duidelijk te maken, terwijl de vrouw boven aan 't focken is.

Dickens Terwijl de vrouw boven aan 't focken is, ben ik hier bij u, ik weet niet hoelang nog, maar voorlopig ben ik nog bij u.

Hans Waar ies Charles Dickens ... Niet Darwin! Dickens!

Dickens Niet Darwin, dat klopt. *Dickens!*

Hans Dickens. Waar ies Charles Dickens ... *Marieke?*

Dickens Ik kan niet volgen. 'Waar is Charles Dickens Marieke?' Dat is al hetzelfde gezever als vijf weken geleden.

Hans Scusi. (*Langzaam.*) Gij hebt ...

Dickens Ik heb ...

Hans een ...

Dickens Ik heb een ..., goed.

Hans Heel klein ...

Dickens Heel klein. Dat is goed. Ik heb een heel klein ... Zeg nu niet piemeltje hé!

Hans Gij hebt een ...

Dickens Ik heb een ... We hebben dit stukske al gedaan: "Ik heb een ..."

Hans Heel klein ...

Dickens Ik heb een heel klein We gaan er komen, wel traag, maar we komen er...

Hans Pygmeeke ...

Dickens Pygmeeke?

Hans Lidy ...

Dickens Pygmee lidy?

Hans In ...

Dickens: In ...

Hans Een ...

Dickens Een ...

Hans Doos

Hij mimet een doos.

Dickens 'Ik.. .' Om nog maar eens ... 'Ik heb een ... *pygmeeke..* .' Weet ge dit stukske tot nu toe al zeker?

Hans Pygmeeke lidy!

Dickens Pygmeeke lady! 'Ik heb een pygmeevrouwkje .. .'

Hans Pygmeeke lidy ...

Dickens Pygmeeke lidy ... in een *doos*

Hans Claro. Nu is het juist.

Dickens Ik heb een pygmee-vrouwkje in een doos.

Hans Zoo-al-ze-kik, Dickie.

Dickens De zin zelf is duidelijk en bondig, het is alleen dat die absoluut focking nergens op slaat. 'Ik heb een pygmeeënvrouwkje in een *doos*

Hans *Je hebt een pygmee lidy ... (Mimespelers een pygmeedame.) Ik heb een pygmee lidy ... (Mimespelers een andere pygmeedame.)*

Dickens *oh ... Ik snap het ...*

Hans Ziet ge wel?! Claro?! Pygmeeke?

Dickens Het was de afgelopen weken niet alleen een kwestie van de taalbarrière, hé? Nee, daar komt nog eens bij dat Hans Christian Andersen geestelijk op hol is geslagen. Zoals zijn moeder. Focking geestelijk op hol. Nu zie ik het!

Hans *Mijn* moeder, compleet zot! Uw moeder compleet zot!

Dickens Mijn moeder was niet zot...

Hans *Uw ...*

Dickens Die van u wel.

Hans *Uw pigmeeke*, normaal , *mijn* pygmeeke normaal. Mijn pygmeeke schrijft erg goed. Uw pygmee schraift ... ? Vraagteken! Zeg maar.

Dickens Hans ... Waarom gaat ge niet gewoon naar huis?!

Hans En ?

Dickens Daar gaan we ... En wat ...?

Hans Hebt ge, Dickie ... ?

Dickens Heb ik, Dickie ... ?

Hans Sen ...

Dickens Sen? Verzenden? 'Heb ik ... ?'

Hans Me ...

Dickens Heb ik u gestuurd?'

Hans De ...

Dickens 'De ... ?'

Hans Rode mannen.

Dickens 'De rode mannen'? 'Heb ik u rode mannen gestuurd?'

Mensen sturen andere mensen geen rode mannen, Hans! En ik weet dat Denemarken een heel andere cultuur is, maar mensen sturen mensen ook geen rode mannen in Denemarken! Ik ben er vrij zeker van dat het een soort frontale kwab disfunctie is, Hans. Misschien is er iets dat gedaan kan worden met de juiste medicatie.

Hans Geen rode mannen? niet?

Dickens Er zullen mensen zijn om voor je te zorgen als je teruggaat naar Denemarken, Hans. Ik ben er zeker van dat jullie gezondheidssysteem *vee*/beter is dan ons gezondheidssysteem.

Hans Geen rode mannen?

Dickens Ge moet nu naar huis, Hans.

Hans *(wijst)* Boven?

Dickens *Nee.* Naar *huis*. Het is al vijf weken, maat.

Hans *(realiseert zich)* Vijf weken?!

Dickens Vijf fucking weken, dat bedoel ik.

Hans Oh Marieke!

Dickens Oh Jezus!

Black.

SCÈNE NEGEN

De poppenzolder. Geluiden van voetstappen die de trap op stampen. Marieke ontwaakt in de doos - geeuwt, zwak, mager. Ze komt naar het glas om te luisteren terwijl de deur wordt geprobeerd, vervolgens wordt opengetrapt en de schaduwen van twee mannen de kamer vullen. Ze trekt zich terug naar de achterkant van de doos terwijl de rode mannen langzaam binnenkomen en een griezelige Elizabethaanse minnestreel zingen. Tijdens het zingen en langzaam naderen van de doos, pakt de ene de spinnepop op en speelt ermee, de ander haalt zijn geweer tevoorschijn, een oude Webley ...

Barry en Dirk Hé ho, niemand thuis.
Vlees noch drinken noch geld hebben we geen
Toch zal ik vrolijk zijn ...
Roos, roos, roos, roos,
Zal ik u ooit zien trouwen?
Ik zal trouwen naar uw wil , vader naar uw wil.
Ding dong, ding dong
Trouw klokken op een aprilochtend
Kerf mijn naam op een met mos bedekte steen
Op een met mos bedekte steen.
Ah arme vogel!
Neem uw vlucht!
Vlieg boven het verdriet
Van deze droevige nacht

Het nummer is voorbij, Dirk tikt met zijn pistool op het glas terwijl Barry ook zijn pistool tevoorschijn haalt. Marieke doet de deken af waarin ze zich had verstopt en komt naar de voorkant van de doos.

Barry Hallo nog eens.

Marieke Hallo nog eens.
Dirk Tof om u na al die jaren te zien.
Marieke Ja. Hebt ge toevallig eten bij? Ik ben fucking uitgehongerd.

Ze staren haar even aan , dan haalt Barry een zak friet met mayonaise tevoorschijn en geeft die door het gaatje aan haar.

Barry Ja toevallig wel eigenlijk, ik heb wat friet met mayonaise.
Marieke Bedankt! *(Ze eet.)* Niet normaal.
Dirk We kwamen naar hier om haar te executeren, Barry, niet om haar frieten te voeren.
Barry We kunnen er toch vriendelijk tegen zijn, niet?
Dirk Nu doet ge heel dat griezelige nummer om zeep.
Djeezes, dat stinkt hier.

Marieke wijst met een friet naar de dode rottende Persman

Barry Die lieve gazettenman? Keel doorgesneden? Wie heeft dat gedaan?
Marieke Hans Christian Andersen.
Barry Focking Hel! En iedereen vindt hem zo lief!
Marieke Zwijg mij daarover!
Dirk Waar is uwe voet gebleven?
Marieke Andersen heeft hem afgekapt. Verkocht aan zigeuners voor een spookachtige concertina.
Barry Wat een fucking klootzak seg!
Dirk Weet ni. Misschien heeft hij dat gedaan zodat ze haar vorige land niet zou missen, snapte? *(Grijnst.)*
Barry Oké, Dirk. Dat is niet nodig.

Dirk Ze heeft mijn oog uitgestoken met een bamboestok !
Barry Kom kom kom, dat is allemaal verleden tijd hé? Ik bedoel, de toekomst, hé?

Marieke geeft de rest van de frieten terug.

Marieke Niet zone fan van de mayonaise, om eerlijk te zijn.
Barry Het is goeie.
Marieke Weet ni ...
Barry Nee. Het *is* goeie.
Dirk Oké, genoeg over frieten, laten we dit gewoon achter de rug hebben met ...

Dirk heft zijn pistool om haar neer te schieten, maar Barry duwt het terug naar beneden. . .

Barry Ik schiet niet op een pygmeeke in een doos, Dirk. Dat is hetzelfde als schieten op vissen in een ton, maar dan met een pygmeeke. We laten haar uit in de frisse lucht en zetten haar ergens tegen. Weet ge, zoals haar man en kinderen!

Barry begint het glazen paneel los te maken terwijl Dirk zijn pistool op Marieke gericht houdt.

Dirk Probeert nikske slims hé.
Marieke 't Is wel moeilijk voor mij om dat niet te doen.
Dirk Bijdehandje. Dwerg bijdehandje.
Marieke Waar is trouwens jullie andere broer ?
Barry We hebben geen andere broer.
Marieke Jawel, da's wel. Ge waart een drieling toen ik jullie de laatste keer heb vermoord. Siamese drieling. Je moet hem verloren

hebben in het tijdreizen.

Barry stoort zich hieraan. Hij kijkt naar de steken die langs hun armen en zijkanten omhoog lopen.

Dirk Luistert niet naar haar, Barry. Ze probeert gewoon in uwe kop te kruipen

Barry Het fucking werkt wel hé, Dirk!

Dirk Dat doet ze toch altijd? Ze verzint gewoon dingen.

Marieke Hij heeft gelijk. Ge moet er gewoon nie over nadenken.

Maar Barry is nog steeds ongerust.

Dirk Hebt ge altijd al geschreven, Marieke?

Marieke Jaja. Al voordat ik een baby was.

Ze zien er verward uit.

Ik heb op dit moment duizend-en-twee verhalen. Maar ik heb nooit papier gehad, dus ze zijn allemaal ...

Ze tikt op haar hoofd.

Barry Wauw. Ze is niet alleen goed in schrijven, ze is ook goed in onthouden!

Dirk Spijtig dat ze dan allemaal verloren gaan.

Marieke Het verhaal is nog niet voorbij hè, jongens?

Ze geeft ze een knipoog.

Barry Ze is wel heel zelfverzekerd voor een dwerg die op het punt staat geëxecuteerd te worden.

Marieke Komt door de mayonaise!

Dirk Dwerg bijdehandje. Gaat daar staan en houdt uwe mond.

Marieke Gaat ge aftellen vanaf tien of zo, zoals in de duels?

Barry Het is geen duel, of wel?

Dirk Wij zijn Belgen, geen Fransen!

Barry We *gingen* u gewoon doodschieten. Er kwam geen telling aan te pas.

Marieke Het zou wel dramatischer zijn, niet, zo een schone aftelling? En ik zou dan een aireke kunnen spelen ter afscheid van mijn dierbaren. Een griezelig aireke, en een beetje Chinees, maar wel sfeervol!

Dirk Ik stem tegen.

Barry Ik stem voor. Dat is wel het minste wat we kunnen doen als ge Congo in overweging neemt.

Dirk Ik neem aan dat we dan allemaal uwe kant kiezen?

Marieke Dank u.

Ze pakt de concertina van de muur en begint een spookachtig deuntje te spelen. Ze heffen hun geweren op terwijl ze dat doet, en richten op haar ...

Marieke Allee, begint dan!

Barry en Dirk Oh! *Wij* beginnen! Ik dacht dat *gij zou beginnen!* Tien ... !

Het deuntje gaat de hele tijd door.

Marieke Alles wat ik ooit gewild heb ...

Beide Heren Negen!

Marieke Was om te gaan slapen naast mijn man en mijn baby's ...

Beide mannen Acht!

Marieke En laat de verhalen in mijn hoofd ...

Beide mannen Zeven!

Marieke Rusten in stilte ...

Beide Heren Zes!

Marieke Maar toen hebt ge mijn man vermoord ...
Beide mannen Vijf!
Marieke En toen hebt ge mijn baby's vermoord ...
Beide Heren Vier!
Marieke En mijn verhalen waren alles wat ik nog had...
Beide mannen Drie!
Marieke En nu hebt ge die ook vermoord.
Beide mannen Twee!
Marieke En nu hebt ge die ook vermoord.
Beide mannen Eén!

Marieke haalt diep adem en knijpt haar ogen dicht, de concertina is op zijn breedst, en juist als de rode mannen op het punt staan te schieten, bevroren we dit beeld in een Goya-achtig tableau ...

Black-out.

SCÈNE TIEN

Huis Dickens. De reistas van Hans ligt op tafel en Dickens helpt hem haastig zijn grote overjas en hoed aan te trekken, wanneer Catherine weer binnenkomt.

- Hans** Ik weet niet ... Hah! Ik begrijp het niet zo goed ...
- Dickens** Dat is oké! Het is toch goed om dingen soms niet te begrijpen? Het geeft u de mogelijkheid om nog veel te ontdekken in de toekomst ... *(Aan Catherine.)* Ik denk ik hem overhaald heb om door te gaan ...
- Catherine** Ge zwanst !
- Dickens** Doe of zeg niks waardoor hij van gedachten kan veranderen!
- Hans** Er zijn geen rode mannen?
- Dickens** Er zijn geen rode mannen, geen ... knopekes toe, dat is het ... Hij is niet alleen Deens, Catherine, hij is ook compleet getikt!
- Hans** En ook geen pygmee ofzo? Geen pygmee in een doos?
- Dickens** Nee, geen pygmee in een doos, Hans. Helemaal geen pygmeeën in Londen, een weinig bekend feit, hè, Catherine?
- Catherine** Ja, dat klopt. Ze is gestorven vorig jaar, het sukkeltje.

Dickens dwingt een glimlach af en blijft helpen met de knopen van Hans.

- Dickens** Nee, dat is ... niet helpen, Catherine ...
- Hans** Wat zegt ge?
- Dickens** Ze zei niks *anders dan* sterven!
- Catherine** Ja, ze is op de eerste kerstdag gestorven. De kinderen waren heel droevig totdat we hun dat treinstel hebben gegeven.
- Hans** Uw pygmeevrouwkje gestorven?
- Dickens** Nee, nee, nee , nee , nee ...
- Catherine** Ja, heeft Charles het niet verteld?
- Dickens** Wat heb ik juist ... Nu gaat hij nooit meer weg Fock!!
- Hans** Mister Darwin zegt .. .

Dickens Dickens!!

Hans Mister Darwin zegt dat je geen pygmee hebt, niet hebt gehad, en ook nooit hebt gehad, geen pygmee.

Catherine We *hebben* een pygmee gehad. Wat zegde jij nu, Charles?
Wie anders heeft al die dingen geschreven terwijl jij alles met een gat hebt geneukt?

Dickens (*zittend*) Dees heb ik echt niet nodig. Heb ik dees nodig? Nee, dees heb ik niet nodig!

Catherine Dus nu liegt ge zelfs over vrouwen waar ge niet mee geslapen hebt, laat staan over de vrouwen met wie ge wel hebt gefocked, gaat ge dat nu doen?

Dickens kijkt schaapachtig weg.

Charles? Ik zei: 'Nu liegt jij zelfs .. .' Och Charles, ge hebt toch niet ...

Dickens Natuurlijk niet! Wat voor een man denkt jij nu dat ik ben?

Catherine Oh God ...

Wetende dat hij liegt, zit Catherine aan tafel, leeggezogen.

Hans Kleine pygmee lidy sterven? En meneer Dickens liegen? En meneer Andersen niet getikt?

Dickens Twee van die drie uitspraken hebben een zekere juistheid, dat geef ik toe.

Hij staat verdrietig op en haalt uit een kast het skelet van een pygmeeënvrouw tevoorschijn die tot marionet is gemaakt: zeventien draadjes aan haar armbeenderen en zestien draadjes aan haar schedel. Eén hand en één voet ontbreekt.

De kinderen misten haar een beetje, dus hebben we van haar lijk

een marionet gemaakt. Maar het is niet hetzelfde. Ik kan 'Het mysterie van Dood' nu niet afmaken, en het huis voelt sinds kerstmis zo vreselijk leeg. Ge merkt niet echt het geluid van al dat typen ... totdat het voorgoed weg is.

Hans Skelet? Uit die kast?

Dickens Ja. Waarschijnlijk vindt ge daar wel iets grappigs aan, maar ik weet niet wat!

Catherine Ja, ge zult iemand nodig hebben om het voor u te schrijven, niet Charles?

Dickens Catherine, alsjeblieft!

Hans neemt het skelet.

Hans Hoe uw kleine Marieke gesterft?

Dickens Hoe is mijn Marieke gestorven?

Hans Gestorven, ja! Gestorven, leugenaar Dickie! Gestorven!

Dickens Ja, sorry dat ik gelogen heb, Hans. Sorry. Het is gewoon moeilijk om toe te geven, weette, dat uw hele levenswerk is geschreven door een klein Afrikaans vrouwtje dat ge in een doos hebt opgesloten. Ze heeft het niet *allemaal* geschreven, ter mijner verdediging ...

Catherine Klootzak!

Dickens Ze schreef gewoon de plots, en de personages ... en de dialoog. En alle beschrijvende stukjes. Ik heb geholpen met de titels! "Het verlaten huis", dat was van mij. Die van het huis ... Dat was een beetje donker... (Pauze.) 'Kleine Dorrit' ... Die over, ja ge weet wel gaat... (Pauze.) 'Middelgrote verwachtingen' ... Nee, dat verhaal heeft ze terug veranderd, dus nee.

Catherine Ik ga bij u weg, Charles.

Dickens Catherine, stop ermee ...

Catherine En ik neem één van de kinderen mee.

Dickens *Eén* van de kinderen?

Catherine Ja, Katie. De anderen zijn vervelend. Vooral die trage.

Dickens Welke is de trage?

Catherine Voila, da wil ik dus zeggen!

Hans Hoe is uw klein Marieke dood gegaan?

Dickens Bwa, het is een beetje een lang verhaal, maar we weten dat ge tijd hebt.

Hans Ja ...

Hij gaat aan tafel zitten, neemt zijn hoed af en maakt zijn knopen weer los. Dickens zucht.

Dickens Blijkbaar komen zigeuners ... Hebt ge dat woord in het Deens, 'zigeuners'?

Hans Gypos, ja.

Dickens Gypos, ja, zigeuners ... Blijkbaar komen zigeuners - en dat wist ik toen nog niet - maar blijkbaar komen zigeuners uit de toekomst terug in de tijd om ons te vertellen dat werken zinloos is en dat we allemaal veel meer buiten moeten komen in de frisse lucht, en ik moet zeggen dat ik akkoord ga met dat concept, ik denk alleen niet dat ze het op de juiste manier uitleggen. Hoe dan ook, op de een of andere manier mijn Marieke ... we noemden haar eigenlijk 'Pamela', naar de overleden tante van Catherine uit Rochester ... op de een of andere manier kreeg Pamela contact met ons lokale zigeuner-contingent om iets terug te brengen uit de toekomst voor haar, iets waarvan ze hoopte dat ze het ooit nuttig zou vinden in Congo. Als ze ooit het geld bij elkaar kreeg om daarheen te gaan, of het overleefde neem ik aan. En dus kwamen de zigeuners met Kerstmis aankloppen, zoals ze dat gewoonlijk doen. Ik gaf ze haar voet en een van haar kleine handjes, en ze gaven mij wat zij een spookachtige concertina noemden, één van de twee die ze in hun bezit hadden. Dus heb ik ze naar Pamela gebracht, nietwaar, schat? En aan haar gegeven, en voor het

eerst in vele jaren lichtten haar ogen op ... Haar mooie kleine oogjes lichtten op ...

Catherina kijkt hem droevig aan.

Maar nu blijkt dat de concertina niet spookte, dat ze nooit gespookt had, maar dat het gewoon de beste plek was om het machinegeweer in te verbergen dat ze voor haar hadden meegenomen. En toen, zoals ge u wel kunt voorstellen, brak de hel los ... !

Black-out op het Dickens-huis en onmiddellijk licht op ...

SCÈNE ELF

De zolder, zoals opnieuw de Belgen aftellen naar ...

Beide mannen één!

...waarop Marjorieke met het in haar concertina verborgen machinegeweer een krankzinnige oorverdovend salvo van geweervuur laat scheuren die de Belgen in gruwelijke stukken laat scheuren, bloederige uitbarstingen, een afschuwelijke doodsdans, slagaderlijke spatten die op de muren achter hen spetteren, totdat ze uiteindelijk op de met bloed bezaaide vloer instorten en, terwijl ze daar liggen, geeft Marieke ze voor de goede orde nog een uitbarsting van mitrailleurvuur . Ze doet een stap terug om haar handwerk te observeren - Dirk dood, Barry bijna ...

Marieke Focking Belgen!

Barry *(pauze)* Nu, dat was een beetje een verrassing!

Zijn hoofd wiegt opzij alsof hij dood is. Marieke neemt de twee geweren uit hun handen of waar ze ook gevallen zijn en legt ze bovenop de concertina die ze op het schap heeft gelegd ...

Marieke Webleys, tof. Ouderwets. Of is het nieuwwets, ik geraak in de war! Maar ge kunt nooit té veel wapens hebben als ge op pad zijt om Congo te redden!

Ze kijkt om zich heen om haar volgende plan van aanpak te bedenken, maar schrikt van Barry ...

Barry Marieke?

Marieke Ooh, levend, hallo .. .

Zij neemt opnieuw een Webley .. .

Barry Hebben we ... Hadden we echt nog een broer? Een Siamese tripletbroer die we verloren zijn geraakt tijdens het tijdreizen?

Marieke Oh! Nee, nee, ik was gewoon aan 't focken! Ge geloofde mij toch niet?

Barry Dat was wel een beetje gemeen hé Marieke.

Marieke Mijn naam is Mbute, klootzak.

Ze schopt hem tegen het hoofd en hij sterft. Ze legt het pistool neer op de concertina, doet haar shirt omhoog en steekt ze goed in haar broek, klaar voor actie, pakt haar houten kruk ...

Wat een klein krukske!

En hinkt naar iets dat ze bovenop de doos heeft gespot en pakt het, ze is gelukkig - de spin marionet!

Niet zo triestig nu, hè, Spider? Niet zo triestig nu!

Net op dat moment verschijnt de schaduw van Hans in de deuropening en komt hij binnen. Marieke haast zich naar de geweren en de concertina, maar hij staat er al naast. Hij pakt de wapens op en doet de concertina aan. Ze staan elkaar geruime tijd aan te kijken .

Hans Ge zult die zever van die Charles fucking Dickens niet geloven!

Marieke Oh nee?

Hans Hij probeerde mij alleen wijs te maken dat ik koekeloere werd!

Marieke Koekeloere?! Gij?! Nooit!

Hans Dat heb ik ook gezegd! *(Pauze.)* Ooh, ik zie dat de rode mannen geweest zijn.

Marieke Hm hm. Ik moest ze dood doen enzo.

Hans Ja dat zie ik wel! *(Pauze.)* Ik veronderstel dat ze het verdiend hebben.

Marieke Ja dat is.

Hans Ja, ik geraak een beetje in de war met al dat tijdgereis gedoe!

Marieke Hoe is het met mijn zus?

Hans *(pauze)* Awel ...

Marieke *(hoopvol)* Awel?!

Hans Nee, niet 'goed'! God nee, niet 'goed'. 'Tja' ... puntje puntje puntje ... 'Ze is' ... puntje puntje puntje ... 'dood: Punt.

Marieke Oh. Ik wist het

Hans Oh ja? De intuïtie van pygmeeën?

Marieke Nee. Ik wist het gewoon.

Ze gaat zitten, verdrietig.

Hans Sorry Marieke, echt waar.

Uit een tas haalt hij Pamela's skelet tevoorschijn, aan touwtjes geregen ...

Maar ik heb haar wel voor u terug meegebracht.

Marieke Wat?! Ik wist dat ze dood was! Ik wist niet dat ze een hoop Marionettedraden in haar fockhoofd hadden gestoken!

Hans Nu, *ik* heb dat niet gedaan hé! Niet op de boodschapper schieten hé!

Het was die Charles Dickens focker! Hij is het hé!

Ze neemt haar zus in haar armen.

Je kon zien dat hij een vijs kwijt was, alleen al aan zijn baard. Ik ga nooit meer naar dat stront landje . De lelijkste kinderen ter wereld. We hadden het niet 'Het lelijke eendje'

moeten noemen, we hadden het 'Het lelijke Engelse kind'
moeten noemen,geloofwaardiger.

Marieke streelt het skelet, liefdevol, betraand ...

Arme ... hoe ze dan ook heette.
Marieke Ogechi.
Hans Ogechi?! Klinkt spleetogerig!
Marieke Het betekent tijdsgeest.
Hans Oh ja? En dan zeggen *dat* ik slecht ben, ik heb tenminste
uwe voet *én* uw hand niet afgekapt.

Hij tilt Ogechi's ontbrekende deel op.

Dus in termen van wie de beste oppasser is, ben ik dat wel
hé, niet? *Ik* heb gewonnen.
Marieke Nee, ze miste al een hand en een voet. Uit Congo.
Hans Oh echt? Dat is raar. Hij is gewoon een non-stop fucking
leugenaar, hè, die Dickens? Ik durf te wedden dat ze hem
nog altijd zullen begraven in het dichtershoekske. Bij al die
andere watjes. *(Pauze.)* Hij heeft wel degelijk met haar
geslapen. Dat heb ik in ieder geval nooit gedaan.
Marieke *(in tranen)* Wat?!
Hans Oh. Nikske nikske!
Marieke Waarom vertelt ge me dat nu?!
Hans Wel ... omdat... het gebeurde, weette. Omdat het waar is.
Zoals Congo. *(Pauze.)* Wat nog niet is gebeurd, zal
gebeuren, niet? ... Ik heb u al gezegd dat ik in de war
geraak.
Marieke Het zal niet gebeuren. Ik laat het niet gebeuren.
Hans Goed voor u. *(Pauze.)* Weet niet hoe ge dat gaat doen
vanuit een doos op een zolder in Kopenhagen.

Pauzeren.

Dan win ik *toch* van Dickens? Ik heb in ieder geval nooit iets van die dingen gedaan. Ik heb het niet eens geprobeerd!

Marieke

Dat is gewoon omdat ge op mannen valt.

Hans

Ik heb geen voorkeur voor mannen! Wie zegt dat ik de voorkeur geef aan mannen?! Gewoon omdat ik borduur?

Marieke

Nee. Gewoon omdat ge verliefd zijt op Edvard Collin.

Hans

Is dat? *Ik?* Is dat? *(Pauze.)* Hij *is* wel lief, hè?

Marieke

Ik weet het niet. Ik heb hem nog nooit ontmoet. Ik heb in een doos gezeten.

Hans

Oh! Ik heb juist een brief van Edvard Collin gekregen onderweg naar hier, ik was het helemaal vergeten! In mijn haast om te voorkomen dat half Denemarken u executeert. Misschien vindt hij mij ook lief? 'Beste Hans .. .' Goede start, belooft veel goeds ... *(Leest.)* Oh. Nope. Gewoon een hoop dingen over ... Eén van zijn dochters is overleden, blijkbaar. Wat is *dat* nu?! Blij dat ik haar nooit heb ontmoet! *(Leest.)* Nee, geen woord over mij. Egoïstisch, sommige mensen. *(steekt de brief weg.)* Ik vind hem nog altijd lief, hoor! Die oogskes!

Marieke gaat staan en zet het skelet voorzichtig op een plank. Ze kijken elkaar aan.

Nu, ik ... Ik denk dat het tijd wordt dat ge weer in uw doos kruipt, niet? *(Pauze.)* Sterker nog, hoe lang zijt ge al uit de doos? Ik denk dat we het dienovereenkomstig moeten aanpassen, als we eerlijk zijn.

Marieke

Ja. Natuurlijk. Maar misschien kan ik je een aireke spelen, Hans? Voordat het timmerwerk begint?

Hans Weette, ik vind spookachtige concertina's beangstigend.

Marieke Het komt goed na de eerste paar noten.

Hans *(pauze)* Zo zag ik het einde van het verhaal al voor mij, snapte? De doos wordt steeds kleiner, ge wordt verdrietiger en verdrietiger, totdat ge op een dag ... Pop! *(Pauze.)* Dat is uw hoofd dat explodeert, die pop.

Marieke Dat is een schijt-einde.

Hans Is dat?

Marieke Wat is onze mantra? Vrolijk, *ja*. Droevige pygmeedame die aan stukken wordt geplet totdat haar hoofd ontploft ... *Nee!*

Hans *(zelfde tijd)* Misschien ... Ik zei *misschien* tegelijkertijd!

Ze glimlachen. Pauzeren. Hij overhandigt haar de concertina. Ze wisselen een blik uit.

Goede reis.

Ze hangt het zachtjes om haar nek. Hij overhandigt haar ook de twee Webleys.

Ik heb er niet over gelezen ... omdat het onmogelijk is, is het nog niet gebeurd, en dat klinkt ook ni vrolijk, het Congo in de late jaren 1800.

Marieke Deze keer zal het anders zijn.

Hans Tien miljoen mensen. Dat zijn een fucking boel mensen! Het zal waarschijnlijk hét evenement van de eeuw zijn.

Marieke Dat gaat niet gebeuren.

Hans Niet ?

Marieke Omdat het niet zal gebeuren. Een paar honderd dode Belgen, dan fucking stopt iedereen ermee en gaat fucking naar huis.

Hans Allee, duimen dan hé? *(Pauze.)* Over dode Belgen gesproken, wie gaat al die dode Belgen opruimen?

Ze kijken mekaar aan.

Marieke Euh, het is niet *mijn* focking huis, hé ?

Hans Nope! Onnozel wicht!

Pauzeren.

Marieke Bon, dan ben ik weg!

Hans Naar Afrika dan? Okee.

Marieke Ja. Het heeft geen zin om het uit te stellen, hè?

Hans Gaat *ge* daar tijdreizen?

Marieke Niejet, ik pak waarschijnlijk gewoon de bus.

Hans Ja, ik vind het Deense transportsysteem ook heel goed, het is heel proper en heel efficiënt, alhoewel ik er vrij zeker van ben dat ze niet helemaal naar Afrika gaan. Ge zult op zijn minst moeten overstappen.

Marieke Dat is oké. Ik heb tijd.

Ze kijken elkaar even aan... Schudden mekaar dan de hand.

Hans Ja. Heel proper, Deense bussen. *(Pauze.)* In tegenstelling tot Italiaanse bussen! Mijn God! Het is alsof ze daar alleen melaatsen de bus laten gebruiken! Wat dus niet kan kloppen, hé, demografisch gezien, Italië, allemaal gewoon melaatsen? *(Pauze.)* Dat zou meer Jeruzalem zijn.

Pauzeren.

Ik zal u missen. *(Pauze.)* Gaat gij mij missen?

Marieke Nee.

Pauzeren. Hij knikt. Ze draait zich om om te gaan. Ze vindt de concertina een beetje onhandig, breekt hem open om het nieuwe sub-machinegeweer erin te onthullen, gooit

de overvloedige concertina weg -

Hans Ja, dat is beter. Pakt minder plaats in, in de bus.

- en, met het machinegeweer in de hand, een Webley in elke zak, maakt ze zich klaar om te gaan. Ze kijkt neer op de dode rode mannen, doopt haar handen in hun bloed en smeert het over haar hele gezicht en haar kleren. ..

Ooh, daar gaan ze op bus 176 niet blij om zijn!

Marieke haalt een sigaar tevoorschijn en klemt die tussen haar tanden.

Waar hebt ge die gehaald?!

Marieke Cuba!

Hans Gij slimme vamp!

Marieke Het gaat je goed, Hans Christian Andersen.

Hans Oh. Het gaat u ook goed ... Marieke ... Christian Andersen.

Ze geeft hem een blik van minachting.

Hans Het gaat je goed ... Mbuta Masakele.

Marieke Zo fucking moeilijk was dat nu toch niet hé ?

Hans Het was een *beetje* moeilijk, met al die 'M'-en.

Marieke staat in het licht van de deuropening en steekt de sigaar aan ...

Verteller En ze stak een sigaar op. Ze pakte haar geweren en strompelde de poppenzolder uit om Congo te gaan redden.

De tijd bevriest op het podium.

Of ze geslaagd of gefaald heeft, de tijd zal het ons leren.

Het is echter een waarheid, een droevige en treurige

waarheid, die tot op de dag van vandaag, overal in België -

Op de achterwand verschijnen één voor één foto's ...

Er staan nog altijd standbeelden voor koning Leopold de
Tweede ... altijd met een baard ... dikwijls met een zwaard
in zijn handen
... nooit met bloed eraan ... en zoals Marieke zelf zou
kunnen zeggen ...

Marieke ik heb nog nooit een standbeeld voor een pygmee gezien
mannen.

De foto's eindigen.

Verteller Maar, zoals Mbute ook zou kunnen zeggen ...

Marieke Het verhaal is nog niet af hé?

Ze knipoogt naar ons ... en gaat buiten om Congo te redden. Hans ziet haar gaan, haar lange schaduw verdwijnt heel langzaam uit de deuropening. Hans staat recht, pakt Ogechi's skelet op, hangt het voorzichtig in de mahoniehouten doos, sluit de glazen kant en laat het daar hangen, griezelig verlicht, terwijl hij op de plank ernaast zit. Hij overziet de kamer even: het skelet, de rottende Persman, de dode Belgen en de bebloede muren, de deuropening waar Marieke doorheen vertrokken is. Dan kijkt hij naar voren en knikt lichtjes.

Hans Tja, is min of meer een vrolijk einde. *(Pauze.)* Ze heeft dat goed gedaan hé?

Hij knikt lichtjes, terwijl de lichten vervagen, naar een griezelig accordeondeuntje, laatste lichten blijven hangen op Hans en het skelet, dan ... Black. Einde.